

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Neopěvování hrdinové bílé rasy

Část 2

Fritz Julius Kuhn

16. října 1958 George Lincoln Rockwell poprvé od konce druhé světové války vztyčil prapor s hákovým křížem. Ve své autobiografii *This Time the World (Tentokrát svět)* bývalý velitel amerického námořnictva jasně uvádí, že tento den považoval za oficiální začátek amerického národního socialismu v posthitlerovské éře. Ačkoli byl velitel Rockwell jistě nejznámějším vůdcem, kterého toto hnutí ve Spojených státech vyprodukovalo, nebyl prvním. Byli tu další, dvacet, dokonce třicet a více let před ním. Jejich jména, činy a osudy byly téměř zcela zahlazeny válečnou katastrofou, která se vměstnala mezi jejich boj a jeho. Ale nejlépe zapamatovatelní z těchto předválečných národních socialistů patřili k fenoménu, který antagonistický tisk nepřesně popsal jako "německo-americký Bund".

Ještě dnes se někteří američtí i jiní národní socialisté při vyslovení jeho jména rozpačitě kroutí. Považují Bund

Fritz Julius Kuhn

za velmi špatný omyl, něco, na co je lépe zapomenout, především proto, že zcela nahrával svým nepřátelům tím, že podporoval představu, že nacionální socialismus je pouze německým spiknutím s cílem ovládnout USA. Ale pravda, jak ji odhalil židovský autor knihy *Nacistické hnutí ve Spojených státech*, byla úplně jiná. Sandar Diamond je sice vůči svému tématu přirozeně nepřátelský, přesto však podává věrohodný pohled na Bund, do značné míry (a překvapivě) nezabarvený standardními invektivami. Jeho dílo je jedinou dostupnou skutečnou historií této kontroverzní organizace. I tak se jedná přinejmenším o adekvátní popis důležité části dědictví našeho hnutí.

Nejeden soudruh by namítl, že Bund není vůbec součástí našeho dědictví, že jeho stoupenci nejsou nic jiného než krátkozrací teutonští nacionalisté, kteří považují slovo "árijský" jen za synonymum slova "německý". Jinými slovy, o celosvětovou jednotu bílé rasy, kterou Rockwell spatřoval v národním socialismu, se nijak nestarali a usilovali pouze o organizaci německých komunit ve Spojených státech. Takový výklad je podle Diamondova věrohodného výzkumu jen okrajově přesný. Zajímavé je, že k vydání knihy ho více než čtyři desetiletí po událostech, o nichž píše, přimělo oživení White Power v polovině sedmdesátých let 20. století, které se soustředilo obecně na Středozápadě a konkrétně v Chicagu, i když zdaleka ne výhradně. Aníž by Diamond tento současný boj skutečně zmiňoval, chtěl prostřednictvím narážek ukázat, že lze najít paralely s Bundem. Možná měl pravdu. Ať už jej můžeme přijmout jako čistě nacionálně socialistickou organizaci, nebo ne, Bund je neoddělitelnou součástí naší historické, ne-li zcela ideologické linie, ať už se nám to líbí, nebo ne, protože na něj zcela nezapomnělo velké množství Američanů, kteří prožili konec 30. a začátek 40. let. Navíc pravda není tak strašná, jak někteří soudruzi možná předpokládají.

Teutonians a přátelé

Americko-německý svaz národů, jak zní jeho vlastní název, nebyl prvním projevem nacionálního socialismu ve Spojených státech. Již v březnu 1923 (plných osm měsíců před mnichovským pučem) zavlála v Americe poprvé vlajka s hákovým křížem z obytného domu na blízké severní straně Chicaga. Vyvěsilo ji několik mužů, většinou přistěhovalců z hladových podmínek poválečného Německa, kteří se sdružili v *Teutonia Clubu*. Nebylo jich snad víc než tucet a jejich cílem bylo sdílet společnou lásku k národnímu socialismu, nic víc. Jejich klub byl, jak napovídá jeho název, pouze klubem, který neměl žádné politické cíle, kromě shromažďování malých finančních částek jako darů zasílaných do Německa a na

Hitlerův boj.

Po 9. listopadu, po mnichovském debaklu, dorazilo do Ameriky několik uprchlíků před neúspěšným pučem a připojilo se k malému shromáždění chicagských soudruhů, kteří změnili název skupiny na *Teutonia Association*. V době, kdy byl Hitler 30. ledna 1933 zvolen kancléřem, čítalo *sdržení Teutonia* 500 bratrských členů, většinou v Chicagu, Detroitu a New Yorku. Právě v této době dosáhli soudruzi z Teutonie svého nešťastnějšího úspěchu, když přiměli majitele jedné z nejznámějších chicagských restaurací Red Star Inn na Clark Street poblíž North Avenue, aby na oslavu Vůdcova triumfu vyvěsil ze střechy obrovský transparent s hákovým křížem! Vyvěšení této vlajky však zároveň signalizovalo příchod velmi vážného problému.

V důsledku volebního vítězství národních socialistů byli Teutoniáni náhle zavaleni tisíci žádostmi o členství. Vzhledem k tomu, že neexistovala žádná formální organizace, která by se mohla ohromnému přílivu zájemců přizpůsobit, musel být spolek rozpuštěn a místo něj byla vytvořena nová struktura uzpůsobená pro zvládnutí masového členství: *Přátelé nového Německa*. Navzdory své rostoucí velikosti zůstal F.O.N.G., jak se mu obecně říkalo, bratrskou institucí německých Američanů, kteří na piknikových výletech a v pivnicích pěli chválu na Adolfa Hitlera. Její neškodný charakter však neměl dlouho vydržet.

Počátkem dubna zahájily Americký židovský kongres a B'nai B'rith celonárodní bojkot všech německých obchodů ve Spojených státech, i když jejich majitelé byli po generaci Američany. Židé požadovali: "Nekupujte německé zboží!". Najednou byly lahůdkářstvím, hudebninám nebo hračkářstvím, které byly po určitou dobu zmysli pevnou součástí americké metropolitní scény, rozbíjeny výlohy, jejich zákazníci haněni jako "fašisté!" a jejich majitelům vyhrožováno násilím, které se někdy zhmotnilo i pro nešťastného majitele obchodu.

Toho léta Židé a jejich pohanští poskoci uspořádali obrovskou mediální akci, když si pronajali a zaplnili newyorskou Madison Square Garden. Stala se dějištěm fingoaného soudního procesu, v němž byli Adolf Hitler a jeho stoupenci obviněni ze "zločinů proti lidskosti". Za vydatného přispění tisku, všech hlavních rozhlasových stanic a hollywoodských kronikářů Židé emotivně hovořili o masových vraždách a vyhlazovacích táborech; váleli se po podlaze v nekontrolovaných záchvatech plivající nenávisti a trhali své oděvy v nejlepším starozákonním stylu - to vše roky předtím, než se údajné "konečné řešení" údajně rozběhlo. Šlo samozřejmě o přípravu na vrcholný akt židovské pomsty, poválečný Norimberský pro-

ces. Při jejich talmudské posedlosti "zákonem" nikoho nepřekvapil rozsudek viny nad Hitlerem vyneseny v nepřítomnosti (stejná fráze, která byla v Norimberku znovu použita a která je dodnes aktuální, kdykoli Židé obviní nějakého osmašedesátníka z národněsocialistické minulosti), ani předvídatelný rozsudek smrti, který hebrejské shromáždění přivítalo s bujarým veselím jako scénu z Purimu. To, že k těmto hysterickým procesům došlo poté, co byl Hitler u moci jen několik měsíců a více než deset let předtím, než měl začít falešný "holocaust", také nikoho, kdo zná Židy, nepřekvapilo. Ve skutečnosti byl pomstychtivý ukázkový proces jejich oficiálním vyhlášením války nacionálně socialistickému Německu. Veřejně slíbili, že zatáhnou za všechny finanční nitky, aby tuto vzpurnou zemi hospodářsky položili.

Židé vyhlašují válku

Hlavní organizátor nenávistného procesu a mluvčí protiněmeckého bojkotu přesně shrnul, o co Židům jde. Samuel Untermyer, prezident *Světové židovské hospodářské federace*, se ve vysílání největší newyorské rozhlasové stanice (WABC) a následujícího dne (7. srpna 1933) v deníku *The New York Times* dušoval: "A tak se historie bude opakovat, ale to není důvod, proč bychom měli připustit tento návrat kdysi velkého národa do doby temna nebo proč bychom neměli zachránit těchto 600 000 duší (Židů) před pekelnými mukami, protože můžeme jednat s pomocí našich křesťanských přátel, pokud k tomu máme vůli. Každý z vás, Židé i pohané, kdo se ještě nepřihlásil do *této svaté války* (kurzíva autora), by tak měl učinit nyní a zde. Nestačí, abyste nekupovali žádné zboží vyrobené v Německu. Musíte odmítnout obchodovat s každým obchodníkem nebo majitelem obchodu, který prodává zboží vyrobené v Německu nebo který zaštiťuje německé lodě či lodní dopravu. To, co navrhuje a v čem jsme již pokročili, je prosazovat čistě obranný hospodářský bojkot, který podkope Hitlerův režim a přivede německý lid k rozumu tím, že zničí jeho exportní obchod, na němž závisí jeho existence. Závěrem mi dovolu, abych Vám ještě jednou poděkoval za toto povzbudivé přijetí a ujistil Vás, že s Vaší podporou a s podporou *milionů našich nežidovských přátel* (kurzíva autora) zatlučeme poslední hřebík do rakve fanatismu a fanatismu!"

Nenávistný tón Untermyerových řečí o smrti a destrukci je zřejmý i v tisku, aniž by se projevoval jeho vzrušený, vysoký, nosový hlas. Tím, že tak brzy agitoval za zánik Německa, aktivně naplňoval *Protokoly učených sionských mudrců*, v nichž se praví: "Na každý akt odporu musíme být schopni odpovědět válkou se sousedy (Untermyerovými "nežidovskými přáteli") té země, která se nám odváží odpo-

rovat" (bod 3, Protokol VII). Když se hospodářská agrese nakonec změnila ve vojenskou, jak se to vždy musí stát, Untermeyerovo prohlášení z roku 1933 jménem světového židovstva nebylo zapomenuto. Maurice L. Perlzweig, šéf britské sekce *Světového židovského kongresu*, se radoval: "Světový židovský kongres je už sedm let ve válce s Německem!". (*Toronto Evening Telegraph*, 26. února 1940) Sekundoval mu Geoffrey Mander, když v londýnském *Jewish Standard* 17. dubna 1941 řekl: "Věc Židů na celém světě je věcí, za kterou bojuje Velká Británie a její spojenci." Newyorský *Jewish Mirror* v říjnu 1942 citoval Ludwiga Lewisohna, jednoho z nejvlivnějších mužů na světě, který byl mocenskou postavou *americké sionistické organizace*: "Židovský národ je symbolem povahy této války. Nikdo jiný. Nic jiného. To je alfa a omega, začátek a konec celé záležitosti! "

Vznik amerických jednotek Storm-Troops

Protože americké úřady přirozeně nebyly ochotny chránit německo-americké podnikatele před Židy, obrátily se s prosbou o pomoc na F.O.N.G. Její organizátoři reagovali vytvořením dobrovolné bezpečnostní služby, uniformovaných mužů, kteří vykonávali strážní službu před ohroženými podniky a rozdávali letáky vysvětlující dilema z německo-amerického pohledu. Její aktivisté, známí pod názvem O.D. ("Ordnungs Dienst" neboli "Pořádková služba"), sehráli významnou roli při záchraně malých amerických podniků před krachem v době krize a zároveň chránili životy a zdraví před židovským pouličním terorismem.

Na druhé straně Atlantiku nezůstali vedoucí představitelé v Berlíně lhostejní k vývoji ve Spojených státech. Tamní akce Židů byly předvídatelné a stejně tak byla oceňována jejich kontrola nad většinou veřejných informačních prostředků. Starou N.S.D.A.P.-A.O., kancelář strany vytvořenou speciálně pro komunikaci mezi národními socialisty doma a v zámoří, vedl Ernst Bohle. Narodil se v Anglii, mládí strávil v Jižní Africe a v roce 1923 odešel na berlínskou univerzitu, kde získal titul bakaláře obchodu. Inspirován dramatickými listopadovými událostmi se připojil k Hitlerovu rodičímu se hnutí a rychle stoupal v jeho řadách, až se stal státním tajemníkem na ministerstvu zahraničí, a to i díky své rozsáhlé osobní znalosti mimoevropského světa, zejména anglicky mluvících zemí. Vědom si toho, že jakákoli prohlášení o skutečné povaze židovského bojkotu vydaná jeho úřadem by americká židovizovaná zpravodajská média buď začernila, nebo by je překroutila tak, aby sloužila protiněmeckým účelům, dodával Bohle letáky, knihy a filmy F.O.N.G. Jeho organizátoři dali tyto materiály k dispozici jako pravdivou kontrapropagandu ke zlovolné public relations kampani, kterou vedl Untermeyer a

jemu podobní košeráci.

Bohle chtěl výrazně zvýšit objem svých informačních zásilek. Záleželo mu však na tom, aby tyto materiály distribuovaly domácí americké skupiny. Dokud by jeho literatura a filmy byly vydávány výhradně prostřednictvím zdejší německé komunity, Američané by logicky předpokládali, že se nejedná o nic jiného než o "nacistickou propagandu", a bez dalšího by je odmítali jako tendenční názory cizí mocnosti. Chtěl ukázat dobrou vůli a přátelství nového Německa vůči Americe. Pro jistotu dodejme, že v té době působila domácí národněsocialistická organizace *Legie stříbrných košil*. Její vůdce William Dudley Pelley, který už byl pod přísným dohledem FBI a kongresových vyšetřovacích výborů, se však rozhodl distribuovat pouze omezené množství berlínských materiálů, protože neměl v úmyslu doložit obvinění svých nepřátel, že Stříbrné košile jsou agenty jiné vlády.

Zatímco Bohle se snažil, aby byl postoj Třetí říše pro Američany přijatelný, vedoucí představitelé F.O.N.G. táhli opačným směrem. Jejich úsilí se více soustředilo na organizování německy mluvících komunit v USA, aby se všichni Němci v Americe stali součástí vlasti, přičemž na zbytek obyvatelstva brali ohled až v druhé řadě. Výsledky byly předvídatelné. Němci v Americe si jako všichni přistěhovalci zachovali sentimentální a kulturní vazby na svou rodnou zemi, ale ve všem ostatním se stali především Američany a nesnášeli jakékoli pokusy o jejich politizaci ze strany osob, které nyní považovali za cizince. "Němečtí přistěhovalci a jejich potomci se v podstatě stali Američany a chtěli jimi zůstat." Vadilo jim, že jejich loajalitu k adoptované zemi kompromitují krajané ve F.O.N.G.

Většina neněmeckých Američanů začala považovat nacionální socialismus jen za další verzi komunismu, za spiknutí s cílem převzít moc; Stalin využíval dělníky, Hitler využíval Němce a Američany; to byl jediný rozdíl, který chápali. Zděšený a rozzlobený nepříznivým posunem veřejného mínění nařídil Bohle ředitelům F.O.N.G., aby vyhostili všechny německé občany, drasticky omezil dodávky materiálu do Spojených států a vydal slavné veřejné prohlášení:

"Národní socialismus není na vývoz." *Přátelé nového Německa* velmi poškodili pověst této země v Americe, když hráli do karet jejímu židovskému nepříteli, a Bohle doufal, že se brzy rozpadnou. A skutečně, když jejich snahy začaly slábnout a mezi jejich vůdci propukly vzájemné boje, byly dny F.O.N.G. sečteny. Americký národní socialismus však trpěl.

Američané a Třetí říše, vzájemný milostný vztah

Naštěstí se v důsledku toho vztahu USA s Německem výrazně zlepšily, samozřejmě ne na vládní úrovni, ale v polovině 30. let se prudce zvýšil americký cestovní ruch v Německu. Jak Diamond přiznává, "návštěvníci zaplavili Třetí říši. Bylo to léto německých olympijských her. Penziony a hotely byly plné a cizinci obdivovali nově postavenou dálnici a vládní budovy v hlavním městě. Mnozí se vraceli domů s přesvědčením, že duch národního socialismu není jen výtvorem propagandy." Uvádí "příliv amerických turistů, kteří navštěvovali Německo. Američané byli známými památkami v Porýní, na olympijských hrách v Berlíně v roce 1936 nebo při návštěvě proslulých středověkých opevněných měst Noerdlingen či Rothenburg an der Tauber. Olympijské hry skončily 16. srpna. Přestože mnoho zahraničních návštěvníků Německo opustilo, stejně velký počet jich zůstal a zařídil si účast na Dnech strany (Reichsparteitag der Ehre neboli "Čestný den říšské strany"), které začaly 8. září." A na rozdíl od politiky železné opony Sovětského svazu vůči vlastním občanům "Němci také hojně navštěvovali Spojené státy". Hitler se zřejmě nemusel obávat přeběhlíků. Ostatně v té době se při jedné večeři náhodně zmínil: "Kdo chce opustit Německo, ať jde. Nebudu jim stát v cestě. Pokud se jim nelíbí, co se snažíme dělat, ať tu nezůstávají. Dveře jsou vždycky otevřené."

Ve chvíli, kdy bojkot Židů překonala jeho revoluční hospodářská politika a Říše se stala kulturním magnetem pro obdivovatele z celého světa, dostala skomírající F.O.N.G. k Bohleho velkému zděšení novou chuť do života. *Přátelé*, roztrpčení nekonečnými hádkami, předali svou autoritu organizačnímu dynamu jménem Fritz Kuhn. Ten se pustil do práce, rozpustil F.O.N.G. a nahradil ho *Amerikadeutscher Volksbund* neboli *Americko-německým lidovým svazem*, později známým spíše jako Bund. Dne 29. března 1936 byl devětatřicetiletý Kuhn zvolen Bundesleiterem (vůdcem Bundu), aby vytvořil "mocnou kultovní organizaci". Diamond dále zdůrazňuje, že "během let Fritze Kuhna se americký nacistický Bund změnil z frakcionářské a neefektivní skupiny v nástroj aktivního hnutí. Podnikateli Kuhnovi se podařilo přeměnit Bund ze zadlužené skupiny závislé na podpoře nacistického Německa v soběstačnou a výdělečnou operaci" s 55 jednotkami fungujícími v 7 regionech po celých Spojených státech. V Los Angeles, Denveru, Dallasu, Chicagu, Detroitu, Atlantě a New Yorku se nacházely budovy regionálních ústředí a prakticky v každém státě desítky menších dílčích jednotek. Na setkáních Bundů po celé zemi nebyla neobvyklá shromáždění desítek tisíc jásajících stoupenců. Jaký člověk mohl způsobit takovou proměnu?

Nový vůdce svazku má slovo!

Fritz Julius Kuhn se narodil 15. května 1896 v Mnichově. Když začala první světová válka, byl mladým dobrovolným kulometčíkem u bavorské pěchoty na západní frontě. Díky své inteligenci a odvaze dosáhl hodnosti poručíka a obdržel četná vyznamenání za statečnost, včetně Železného kříže I. třídy. Kapitulace císaře rozpoutala v ulicích jeho rodného města, kde se v roce 1921 připojil k rodící se N.S.D.A.P., síly militantního komunismu. Téhož roku se zapsal na Mnichovskou univerzitu, kde studoval chemické inženýrství a šířil informace o něm mezi svými spolužáky, mezi nimiž byla i jeho snoubenka Elsa. Jako účastník puče, který se o dva roky později nezdařil, uprchl se svou snoubenkou pod hrozbou zatčení ze země a zamířil do Mexico City. Tam se vzali a měli dvě děti, syna a dceru. Následující čtyři roky byl Fritz úspěšným chemikem, ale přišla lepší nabídka od Ford Motor Company, a tak se s rodinou přestěhoval do Detroitu a stal se naturalizovaným občanem. V roce 1933 se připojil k organizaci Přátelé *nového Německa a v době, kdy ho ředitelé F.O.N.G. jednomyslně pověřili vedením své slábnoucí organizace, rychle stoupal v jejích řadách až na post vedoucího středozápadní organizace.*

Osobně měl Fritz Kuhn velkou kostru, která na jeho 180 cm vysoké postavě působila medvědíím dojmem a zastrašovala jeho nepřátele. Jeho nejbližší kamarádi ho však znali především pro jeho laskavé způsoby a sentimentální srdce. Muž, který dokázal z tribuny řvát proti Židům, také plakal každé Vánoce, kdykoli slyšel "Tichou noc", protože mu připomínala domov jeho mládí. Nechyběl mu ani ironický smysl pro humor a jednou poslal Martinu Diesovi, paranoidnímu konzervativnímu kongresmanovi, který se věnoval zákazu antisemitismu, volné vstupenky na shromáždění Bundů. Kuhn se především vyznačoval prudkým smyslem pro loajalitu, poctivost a správné chování ve vztahu k národnímu socialismu. Jak jednou prohlásil: "Služba se nekompensuje přízní ani výsadami. Zvítězíme jen díky duchu radostného sebeobětování." Zde starý voják, veterán ze zákopů, apeloval na vyšší instinkty svých posluchačů. Jak přiznává i Diamond, "obecně si jeho stoupenci jeho díla vysoce cenili".

Nový vůdce Svazu dokázal hnutí oživit tím, že ho amerikanizoval. Již se nestrání politizace většinou neochotné německé komunity na úkor širší bílé komunity. Kuhn "nařikal nad osudem německé Ameriky; nedokázal pochopit, proč zpřetrhává rodové kořeny ve prospěch židovské Ameriky". Místo ní se Američané všech národností začali hlásit k hákovému kříži. Na typickém shromáždění Bundů

v únoru 1939 promluvil neněmecký řečník Russell Dunn. Jeho publikum tvořilo 30 % Anglosasů, Skandinávců a Slovanů, 25 % Irů a 20 % Italů; sotva čtvrtinu posluchačů tvořili Němci. Diamond píše, že "účastníci jeho veřejných akcí byli převážně neněmečtí. Pozorovatelé si stále častěji všímali, že se schůzek účastní protibritsky naladěni Irové z dělnické třídy, ruské vynořující se rodiny, italští bývalí vojáci, coughlinovci (stoupenci nesmírně populárního "rozhlasového kněze" Francise Coughlina) a rodilí Američané z nižší střední třídy a dělnické třídy."

Kuhn také navázal spolupráci s téměř všemi pravicovými a rasistickými skupinami ve Spojených státech, zejména s *Legií stříbrných košil*, první skutečnou americkou národně socialistickou organizací: "Bundisté často pochodovali bok po boku s *Liktorským sdružením* Josefa Santiho, *Circolo Mario Morgantini* Johna Finzia (obě skupiny byly divizemi *italských Černých košil*), *ukrajinskými Hnědými košilemi* a se zbytky (sic) Pelleyho *Stříbrných košil* a Deatherageovy *Americké nacionalistické konfederace*. Americký národní socialismus se dostával do popředí a dokonce předznamenával početné neněmecké jednotky S.S., které měly v příštím desetiletí bojovat proti Sovětskému svazu. Výměna literatury a dokonce i vůdců byla běžná: "V táboře (Bundu) Nordland v New Jersey často vystupovali zástupci Ku Klux Klanu a Salvatore Caridi, předseda severohudonské pobočky italských Ex-Combattenti." Taková civilizovaná spolupráce ostře kontrastovala s malichernou jízlivostí, která byla v posledních padesáti letech typická pro stále impotentnější pravici v Americe.

Národní socialismus s lidskou tváří

Růst Svazu měl však ještě jeden důvod: "Kuhnův úspěch byl zčásti způsoben tím, že se držel vůdcovské zásady." Vštípil celému členstvu stejný základní princip, který vytvořil svalnatou, ale pružnou organizaci N.S.D.A.P.: Absolutní autorita nad následovníky; absolutní poslušnost vůdcům. Tento vojenský způsob jednání si vyžádal prudký odpor, na který bundisté naráželi ze strany militantních komunistů a hysterických Židů. Bund byl však přitažlivý nejen pro své dramatické pochody, shromáždění a pouliční bitvy: "Mnoho mladých mužů ve věku kolem dvaceti let přitahovaly bratrské aktivity Bundu, které zahrnovaly všestranný sportovní program. V létě 1936 se dvě fotbalová mužstva Bundu, Hansa a Hamburg, zúčastnila turnajů ve státě New York. Soutěžily také tenisové, hokejové, plavecké a lyžařské týmy. Pro nesoutěživé hráče Bund sponzoroval lyžařské víkendy v Catskill Mountains. Každý čtvrtek v devět hodin večer pořádal Bund "Pivní večer" a pro ty, kteří

neměli rádi alkohol, "Hodinu kávy". Nápoje a sendviče byly zdarma, k dispozici byly balíčky hracích karet a zdarma se promítaly filmy." K vidění byly také velmi zajímavé diapozitivy o novém umění, hudbě a architektuře Třetí říše.

Snad nejatraktivnější ze všeho bylo půl tuctu prostorných kempů provozovaných svazem v krásném přírodním prostředí. Patřil k nim wisconsinský "Hindenburg" u Graftonu, pensylvánský "Deutschenhorst", "Nordland" v New Jersey, "Siegfried" na Long Islandu v Yaphanku a michiganský "Efdende" v Pontiacu. Tyto rozsáhlé nemovitosti byly nacionálně socialistickým územím, kde architektura ve vikingském stylu, různé uniformované oblečení a především společný duch lidového společenství představovaly svět bílého muže *par excellence*. Jistě nejnadšenějšími návštěvníky táborů Bund bylo 600 dětí, které si od června do září 1937 hrály a učily se v "Hindenburgu" a "Nordlandu". Jaký to musel být pro ně "táborák"! Poté, co se chlapci a děvčata na podzim vrátili do svých běžných veřejných nebo církevních škol, byly jejich první slohové práce "Jak jsem strávil prázdniny" pro jejich učitele nepochybně čtením, které jim otevřelo oči! Dokonce i Diamond lituje, že si děti "léto zřejmě užily", což je mírně řečeno.

Krásné a dokonale čisté kempy měly takový úspěch, že přinesly svazu Bund, který chaty pronajímal celoročně, další příjmy. Zbytek příjmů pocházel z členských příspěvků, příspěvků od příznivců, prodeje časopisů a reklamy. Mezi prestižní inzerenty v publikacích Bundu patřily pivovarnická společnost Schlitz, nahrávací společnost Telefunken Records, společnost Hapag-Lloyd Lines a paroplavební společnost Hamburg-America. Několik měsíců po zvolení Kuhna do čela byl Bund finančně zcela soběstačný. "Vdechl do sužovaného Svazu nový život, a to bez pomoci z Německa."

Náhodné setkání s Vůdcem

Navzdory Kuhnovým skvělým úspěchům byl Bohle stále znepokojen tím, že Bund vypadá "příliš německy" a většině Američanů připomíná, byť neprávem, podvratnou složku Třetí říše ve Spojených státech. Kuhn potvrdil, že Bund při vši své expanzi zůstal tím, čím byl vždy, už od prvních dnů *Teutonia Association* - klubem, mnohem více bratrským než politickým. Bohle však měl pochybnosti a odmítal jakékoli oficiální uznání Bundu, který sice dostával od A.O. literaturu, ale nic jiného. Vztah Bundu k Německu měl být po celou dobu jeho existence chladně odtažitý. Národní socialisté v Německu doufali, že zažehnají jakýkoli dojem, že se vměšují do vnitřních záležitostí jiných zemí.

Bohleho úřad měl o A.O. a potřebě vyhnout se podezřením v zámoří velmi vyhraněné představy: "Jejím cílem je povzbudit Němce v zahraničí, aby zachovávali postoj co nejpřísnějšího respektu k zákonům a zvyklostem země, v níž jsou hosty, a zároveň nikdy nezapomínali na svou rodnou zemi. *Zahraníční organizace* (A.O.) pomáhá všem Němcům v zahraničí udržovat kontakt s jejich vlastí a prosazovat její ideály v každodenním životě." Bohle docela ostře cítil, že Bund při vši své amerikanizaci ohrožuje přísnou normu, kterou stanovil pro A.O. Ten cizí název, *Amerikadeutscher Volksbund*, by měl být vypuštěn a nahrazen něčím, co by znělo američtěji. Pokud jde o věci znějící neamericky, nic nebylo horší než Kuhnův vlastní silný bavorský přízvuk. To si nemohl najít někoho jiného, kdo by mluvil americkou angličtinou?

Šéf A.O. byl však velmi rozpačitý, ne-li šokovaný, když v *New York Times* uviděl na titulní straně fotografii trapného vůdce Bundu v přátelském rozhovoru s nikým jiným než se samotným Adolfem Hitlerem. Nepřátelské (tj. židovské) zpravodajské služby se chopily propagandistických důsledků "páté kolony" a rozšířily fotografii po celém světě jako pozitivní důkaz mezinárodního spolčení mezi Fritzem Kuhnem a jeho Vůdcem. Bohle, kypící umrtvením, věděl, že Židé si z tohoto strašlivého faux pas dělají velkou politickou slámu, což se jim skutečně podařilo.

Kontroverzní schůzka však rozhodně nebyla tak hanebná, jak se světu zdálo. Kuhn se náhodou ocitl v Berlíně na olympijských hrách, kdy měl příležitost, jako tehdy mnoho zahraničních návštěvníků, většinou obyčejných lidí, setkat se s Hitlerem, kterému předložil ilustrovanou historii Bundu. Vůdce mu poděkoval, vyměnili si několik zdvořilostních poznámek o Mnichově (Kuhnově rodném městě a Hitlerově oblíbeném městě) a rozhovor po patnácti minutách ukončili. Jakkoli bylo toto setkání nevinné, Kuhnovi dodalo ve Spojených státech obrovskou důvěryhodnost, což Bohleho velmi mrzelo. Vzbudila také pozornost několika vládních vyšetřovatelů, kteří procházeli každý aspekt Bundistů a hledali sebemenší právní nesrovnalost, s jejíž pomocí by je mohli kriminalizovat. Jak píše Diamond: "Problémem, s nímž se potýkali McCormack-Dicksteinovi probandi (a) znepokojení úředníci ministerstva zahraničí, bylo, že bundisté neporušovali žádné existující federální zákony. Obvinění z neamerikanismu byla jedna věc, dokázat to byla věc druhá. Generální prokurátor Spojených států Homer Cummings a ředitel FBI J. Edgar Hoover provedli vyšetřování vnitřních záležitostí Bundu a 5. ledna 1938 oznámili, že skupina neporušuje žádné federální zákony." Kuhn věřil, že "musí pracovat v rámci amerického právního systému, nikoli proti němu".

Shromáždění v Madison Square Garden

Nakonec Bund považovalo mnohem méně lidí za podvratnou organizaci, jak se Bohle obával, zejména když se odpor obyvatelstva přesunul od bundistů k válečnému štvání prezidenta Franklina Roosevelta. Bund se stal jednou z mnoha vlasteneckých skupin, které hlasitě vystupovaly proti jeho snahám zapojit Spojené státy do vojenské agrese proti evropským rasistům. Ludlowská rezoluce, na kterou se dnes, po padesáti letech neúprosné propagandy líčící Hitlera jako výhradně zodpovědného za druhou světovou válku, sotva vzpomíná, byla protiamerickým plánem, který počátkem roku 1937 energicky prosazoval F. D. R. a jehož cílem bylo reorganizovat federální soudnictví, které by mohlo vyhlásit "celonárodní referendum o vyhlášení války". To znamenalo, že právo vyvolat válku, které je v americké ústavě uvedeno jako výlučná výsada Kongresu, by bylo přenecháno novinovým anketám. Jinými slovy, pokud by novináři a vládní demagogové vyvolali dostatečnou veřejnou hysterii, mohli by vlivné zájmové skupiny se skrytými záměry vtáhnout americký lid do jakékoliv války na základě těch nejchabějších záminek. F.D.R. věděl, že Kongres se důrazně staví proti jeho touze zapojit naši zemi do zahraničních pletek, před kterými varoval George Washington, a proto se snažil "dostat do války zadními vrátky", jak to popsal jeden historik. Ludlowská rezoluce byla průhledným Rooseveltovým pokusem o protiústavní a nevyprovokovanou agresi proti Evropanům, kteří bojovali za osvobození svých národů od mezinárodní plutokracie, k níž patřil.

Američané, kteří se obávali neřízené střely v Bílém domě, začali brát Kuhnovy izolacionistické názory vážněji, počínaje masovým shromážděním ve čtení v Pensylvánii, na které přišlo 15 000 lidí. Ještě větší shromáždění a největší veřejný triumf Bundu se konal 20. února 1939 v New Yorku. Madison Square Garden, vyzdobená kolosálními transparenty s hákovými kříži a ověšená emblémovanými hesly Bundu, byla maximálně zaplněna lidmi, kteří si zaplatili vstupenky z celého státu. Ti divoce jásalí, když spojené dechové orchestry několika regionálních velitelství spustily Horst Wessel Song, hymnu národních socialistů. Zatímco hudba a potlesk naplňovaly velký sál, ne méně než 3 000 uniformovaných příslušníků O.D. Stormtroopers pochodovalo v dokonalé formaci ze zadní části Madison Square Garden k pódiu, kde Fritz Kuhn promluvil k 22 000 posluchačů. Vedle něj se tyčila 30 stop vysoká podobizna George Washingtona, jehož narozeniny oslavovali. Bylo to velmi aktuální téma, které kontrastovalo se slavnou politikou našeho prvního prezidenta "žádné zahraniční pletky" a mezinárodními intrikami F. D. R., který chystal další zahraniční válku.

Vůdce Bundu varoval, že Rooseveltova parta složená z židovských spekulantů, bezrasových plutokratů a komunistických rozvratníků musí zničit Třetí říši, protože Hitler vytvořil systém, který učinil německý národ ekonomicky nezávislým na zahraničních burzovních vlivech. Ztráta prosperujícího Německa byla pro mezinárodní penězoměnce dost špatná. Ale vnější národy začínaly příznivě pohlížet na tytéž myšlenky. Kdyby se rozšířily do dalších zemí, pak by finanční škrcení Židů ve světě bylo ztraceno. A tyto další gójské státy, podobně postižené marxistickými nepokoji, navíc přitahoval nacionální socialismus a fašismus, jediné ideologie dostatečně silné na to, aby zlikvidovaly komunismus. Kuhn prorocky varoval, že pokud Američané vstoupí do války proti Ose, možná ji vyhrají vojensky, ale určitě ji prohrají politicky, protože všechny zlořády, které Hitler očistil, ožijí a prohrají, aby sužovaly Ameriku. Komunistická infiltrace americké vlády by zničila naše svobody, marxismus by pronikl do amerického myšlení a hordy negerských divochů, rozvášněných a ozbrojených, by vyvolaly vlny městské kriminality v nepředstavitelném rozsahu. Jako byl George Washington otcem naší ústavní republiky, řekl Kuhn, tak je Adolf Hitler otcem našeho rasového nacionalismu. Oba se navzájem nevylučují. Naopak, oba se vzájemně doplňují jako reprezentace politické a rasové svobody árijského lidstva.

Přestože slova vůdce Bundů pronesl se silným německým přízvukem, z něhož se Emst Bohle cítil rozpačitě, byla přijata s nadšením. Z velké části! Jeho projev občas přerušili komunističtí pohlaváři, kteří byli vysláni, aby schůzi narušili. K frustraci a zklamání šturmoviků členové davu, rozzuření těmito samozvanými marxistickými hejkaly, rychle umlátili rudochy na krvavou kaši dřív, než na ně mohli nedočkaví muži O.D. vztáhnout ruku. Naštěstí se jim šance naskytlá později večer: "Jeden muž, Isadore Greenbaum, prorazil řadu mužů O.D., kteří hlídali Kuhna, a pokusil se napadnout Bundesleitera. Strážný se na Greenbauma vrhl a odtáhl ho z pódia." Udělali však víc než to. Poté, co ho zbili téměř do bezvědomí, mu strhali kalhoty, dokonce i trenýrky, a pak ho tělesně a s holým zadkem hodili před 22 000 diváků, kteří propukli v kakofonický smích nad deptaným kikánem. Greenbaum mohl s ocasem staženým mezi nohama vyběhnout ze sálu do zimního newyorského vzduchu.

"Milion členů v roce 1940!"

Madison Square Garden se vrátila do kruhu po procesu s Židy, který se konal před šesti lety. Její masové shromáždění zde představovalo vrchol aktivity Bundu. Me-

zi několika transparenty s nápisy, které zahalovaly obrovské hlediště, byl jeden s nápisem "Milion členů v roce 1940!". Tento cíl byl možná mimo dosah Fritze Kuhna, ale kolik stoupenců Bund skutečně přilákal? To kupodivu nikdo s jistotou neví. Před oficiální účastí USA ve druhé světové válce údajně sami bundisté zničili seznamy členů v očekávání protinacistického honu na čarodějnice ze strany federální vlády. Diamond píše, že O. D. Stormtroopers představovali desetinu celkového počtu členů. Pokud je to správně, můžeme přibližně odhadnout, že počty Bundů do Madison Square Garden patřily do oblasti Nové Anglie, přičemž další jednotlivci pocházeli z jiných ústředí na východ od řeky Mississippi. Dalších 1 500 až 3 000 tvořily zbývající jednotky. Vezmeme-li v úvahu nejnižší počet 4 500 mužů O.D., dojdeme k přibližnému číslu 45 000 členů Bundů. Jednalo se o aktivisty s průkazem, k jejichž minimálním povinnostem patřilo placení příspěvků, účast na schůzích a distribuce literatury.

Vedle členů byli neregistrovaní příznivci, sympatizanti, kteří hnutí přispívali různými nepravidelnými způsoby. Takových osob bylo pravděpodobně asi čtvrt milionu, protože na každého člena připadalo přibližně pět příznivců; i to je však konzervativní odhad. Co se týče osob, které byly Bundu příznivě nakloněny a které mohly ve volbách volit kandidáta Bundu, kdyby k tomu měly příležitost, to nikdo nemůže s jistotou vědět. Nepochybně by však několik milionů Američanů, možná až pět až deset milionů, vycházejí z výše uvedených údajů, odevzdalo svůj hlas Bundu. Takto široká podpora a aktivita v Americe navždy ukončí vypočítavou lež, že národní socialismus zde nikdy neměl žádné lidové příznivce. Ale to, co Židé říkají veřejnosti, a to, o čem diskutují mezi sebou, jsou dvě zcela odlišné věci.

Přestože prostřednictvím svých ovládnutých zpravodajských médií křičeli, že Bund je neamerický "trojský kůň" vyslaný Hitlerem, aby ovládl Spojené státy, věděli, že tento podvod rychle vyprchává ve světle obrovského počtu stoupenců Bundu a mnohem většího odporu izolacionistů k válečnému štvání F.D.R.. Hollywood a novinová propaganda nedokázaly zastavit rostoucí vlnu lidového odporu vůči jejich plánům. Jejich služebníci ve FBI a kongresových vyšetřovacích výborech nedokázali Bund legálně zrušit.

Soudní proces a uvěznění

Židé, kteří se nikdy nenechali odradit pouhými pohanskými zákonitostmi, bez ohledu na okolnosti přistoupili k dalšímu kroku proti Svazu, aby jej rozvrátili zevnitř. Zorgani-

zováním velmi úspěšného masového shromáždění v samém srdci Židům vlastního New Yorku projevil vůdce Bundu více drzosti, než mohli snést. Sotva dva měsíce po shromáždění v Madison Square Garden byl obviněn z padělání a krádeže tamním okresním prokurátorem, politicky ambiciózním Thomasem Deweyem. Dewey doufal, že ukřižováním jejich úhlavního nepřítele získá podporu Židů pro svou nadcházející prezidentskou kampaň. Ironií osudu byl Kuhnův proces zahájen 9. listopadu, v den výročí mnichovského puče, jehož se o 16 let dříve účastnil. Mělo se opět ukázat, že jde o období sebeobětování.

Kuhna zastupoval zkušený italsko-americký advokát: "Sabbatinova obhajoba byla vynikající a chvíli se zdálo, že Dewey případ nevyhraje. Sabbatinova obvinění se na obžalobě podepsala". Hlavní obvinění proti Kuhnovi, včetně jeho údajné zpronevěry výtěžku 14 548 dolarů z únorového shromáždění, byla zamítnuta. "Nakonec se případ opíral o obvinění, že Kuhn nezaplatil právní poplatek 500 dolarů právníkovi, který v předchozím roce obhajoval šest bundistů v případě Německo-americké osadní ligy." Obvinění bylo bagatelní, ale obžaloba se "snažila přesvědčit porotu, že ačkoli Kuhn tvrdil, že honorář zaplatil, ve skutečnosti peníze ukradl (mizerných 500 dolarů?!) a částku zfalšoval v účetní knize. Kuhn až do konce trval na své nevině".

jeho spartánský životní styl a značné úspory, které získal jako ceněný chemik, způsobily, že údajná krádež tak nízké částky se zdála být směšná a neodpovídala skutečnosti. Navíc celý Kuhnův život byl Bund. Neměl žádné zájmy mimo práci a kamarádství, které mu poskytoval, Jak zdůraznil Sabbatino, nic v celém jeho životě nenasvědčovalo žádné nepoctivosti nebo nevhodnému, a už vůbec ne kriminálnímu chování. Naopak, důsledně se obětoval pro vlast v první světové válce, riskoval život při mnichovském puči, poté se zcela věnoval své rodině a neméně nezištně Bundu. On ani jeho žena nevlastnili velký dům, drahá auta, tučné bankovní konto ani žádný luxusní majetek. Ale tohle byl koneckonců New York v předvečer dlouho vysněné války Židů proti Hitlerovi. A tak byl Fritz Kuhn 5. prosince shledán vinným a odsouzen na 2,5 až 5 let do Sing Singu.

Konec svazku

Když Japonci zaútočili na Pearl Harbor, Bund se dobrovolně rozpustil. Pro americké národní socialisty to bylo nejtemnější období. Nejenže byli nuceni mlčet, zatímco masy jejich krajanů radostně pracovaly, bojovaly a někdy i umíraly, aby zabily své bílé spoluobčany v Evropě a zničily jejich kulturu Starého světa.

Sledovali, jak se veškerá jejich tvrdá práce, sny, vítězství a naděje posledních šesti let vypařily ve válečné hysterii. Nejhorší ze všeho bylo, že bundisté museli být svědky zhroucení Třetí říše a odporného triumfu světového židovstva prostřednictvím jeho legií gójských dvojníků. Světlo nebývalé éry árijské rasové pospolitosti a příslib nové bílé civilizace se rozplynuly. Od té chvíle by Úpadek Západu strhl americkou společnost do vnitřní zkázy právě těmi silami, před nimiž bundisté tak dlouho varovali. Byl to začátek konce světa a oni to věděli. Nějakou dobu to bylo příliš mnoho, než aby to unesli. Přemožený zoufalstvím si George Froboese 16. června 1942 vzal život.

Smutný osud Fritze Kuhna

Fritz Kuhn chtěl také zemřít. Chřadl ve federální věznici, zapomenut okolním světem a opovrhován dozorci i vězni. Dokonce i jeho žena Eisa a děti byly pryč, repatriovány do Německa. Nikdo nebyl osamělejší. Během věznění byl zbaven občanství a po válce deportován. S podlomeným zdravím byl propuštěn v dubnu 1946. Svou vlast viděl naposledy v dobách největší slávy Třetí říše; nyní většina z ní stále leží v troskách války, které se snažil zabránit. Po návratu do rodného města si našel práci v malé továrně jako průmyslový chemik. Chut' Židů po pomstě však stále nebyla ukojena a již po roce svobody byl znovu zatčen takzvanými "odnárodňovacími" úředníky v Bavorsku na základě průhledně falešného a zcela nepodloženého obvinění z úzkých styků s Adolfem Hitlerem, které okupační úřady považovaly za zločinný vztah.

Kuhn byl americkými vyšetřovateli válečných zločinů na dobu neurčitou uvězněn v koncentračním táboře Dachau. Mladá dívka Hedwig Munzová, která pracovala v tamním zařízení amerického letectva, politovala nemocného muže, který péčí a špatným zacházením zestárl nad své síly, a vzala ho za ruku přes vstupní dveře tábora. Projevoval Hedvice gentlemanskou vděčnost, nicméně se zdálo, že je mu lhostejné jeho vlastní nečekané osvobození. Po šesti měsících nekladl žádný odpor proti svému znovuzískání a bezcitní úředníci ho na začátku zimy vrátili do nevytopeného Dachau. Nakonec ho v roce 1950 propustili a vyzvali ho, aby se vrátil domů a zemřel. Deset let věznění skutečně podlomilo jeho dříve pevnou fyzickou kondici. Pětapadesátiletý Fritz Kuhn zemřel 14. prosince 1951 v Mnichově, městě svého a Ideálova narození, za zvuků své oblíbené vánoční koledy "Tichá noc".

Svět si jeho smrti prakticky nevšiml, protože měl v té době jiné starosti. Mladé americké vojáky zabíjeli nebílí komunisté v Koreji, první z dlouhé řady válek.

NS KAMPFRUF
KAMPFSPARTNER DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS Zpravodajství
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Přední zpráva
Rozhovor s Molly
Část třetí

NSK: Váš současné projekty se zjevně týkají filozofie a umění.
Popište prosím svůj názor na dopad těchto témat v politice.

Molly: Snažím se stále aktualizovat fotogalerii, ale věnuji se soustředěně na Adolfa Hitlera a Armádu lidstva (www.movingthegame.com/truth.htm). Ted jsem na 21 stránkách a mám toho ještě hodně před sebou. Studium druhé světové války je absolutní informační minové pole. Hledáte informace o jedné věci a najdete další dvě, které je třeba prozkoumat. Připadáte si trochu jako archeolog, který odkrývá pohřbenou minulost. Minulost, kterou by raději nevytáhali na světlo. Za záplavy informací a obřadů můžeme opět poděkovat internetu. V průběhu let se vynořily nesmírně vzácné věci z mst po

The Fight Goes On!

Twenty years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamations have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are new-White immigration, culture denigration, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or armed battle, whether armed with propaganda material or in a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Heil Hitler!
Gottfried Lauck

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích
Stovky knih v mnoha jazycích
Stovky webových stránek v mnoha jazycích

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!